

Dan Ciupureanu

Biroul de

Întrebări Ridicole

roman

POLIROM
2019

Colecția „Ego. Proză“ este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2019 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Dan Ciupureanu

Foto autor: din arhiva personală a autorului

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

CIUPUREANU, DAN

Biroul de Întrebări Ridicole / Dan Ciupureanu. – Iași: Polirom,
2019

ISBN 978-973-46-7954-6

821.135.1

Printed in ROMANIA

Tremur și cânt și vorbesc și murmur și râd și mă îngân, învelit în sacii de rafie – delirez. Degetele de la picioare parcă ard. Adorm. Mă spăl pe față și las apă să-mi curgă peste degetele împietrite de la mâini și de la picioare. Sar gardul, străbat câteva străzi și mă întorc. Blea, oltiene, da' matale arăți din șie în șie mai rău pie zî șie trieșe, șie se întâmplă cu tinie? Nimic, ce să se întâmple cu mine? Blea, oltiene, șezi pi galeac, că nu-i bunie drogurile. Tata are doi porci în lesă, are o vestă de piele descheiată cât să-i scoată părul negru de pe piept în evidență. Norii aleargă cu viteză, iar porcii urlă la lună ca lupii. Tata fluieră *Twisted Nerve* în timp ce-și ascute cuțitele lungi. Laba piciorului drept nu mai are scăpare, zice un porc. Taie-o să mâncăm, adaugă celălalt. Tata râde cu gura până la urechi, i se văd cei câțiva dinți din față, galbeni, cum se ascut odată cu cuțitele. Porcii mă țin de mâini în timp ce tata-mi taie laba piciorului, apoi o taie-n două și o aruncă la porci. Suntem într-o cameră albă de fum, sângele stropeste podeaua, tata și porcii ling cu poftă. Are convulsii, zice un porc. Resusciteză-l, adaugă celălalt. Tata se aşază peste corpul meu și începe să facă piruete-ntr-un picior. Tata și porcii care dau din codițe se îndepărtează și se fac tot mai

mici în fumul alb, până dispar. E liniște, fumul se întețește și face cercuri în cameră. Știu că îți doreai să afli cum mă cheamă. Numele meu e Roxana. Îmi pare rău că nu tăi l-am zis până acum. Știi, uneori e nevoie de-o tragedie ca să ne dăm seama de realitate. Dormeai în frig pe șantier și să nu-mi spui nimic? Fumul se calmăză, nu mai bate vântul. Când Roxana vorbește, peretele alb al camerei se dilată. Te iubesc, Roxana! Trebuia să spui, Ian, găseam noi o soluție. Îi simt mâna rece peste frunte și peretele parcă face valuri. Ian, ce nume frumos! Nici nu te-am întrebat cum te cheamă. La început am crezut că ești un obsedat. Domnișoară, trebuie să-l spălăm, veniți mâine. A, nu, nu, stai cuminte, domnișoară, nu e nevoie. Dar insist, aşa știu că Ian e pe mâini bune. Era pe mâini bune oricum, sărăcuțu' de el. Buretele rece urcă și coboară. Omida albă, uriașă, se tărăște de la dreapta la stânga camerei albe. Îi disting ridurile și punctele negre din cap. Aburul o învăluie, apoi dispăre, apoi apare, apare și dispăre. Simt că cineva îmi înfășoară o bandă pe laba piciorului. Pereții gelatinoși ai camerei albe se înroșesc pe alocuri și se îndoiae – ceva roșu împinge în pereți, ca și cum o rană tamponează un pansament – camera pansamentului cu aburi.

era o încrăngătură de voci ce-ți șopteau țigără după țigără și râzi și plângi și urli totul se destrăma apoi se reconstruiește erau mișcările degetelor tale de parcă dirijai corul diavolilor ce răsună în mintea ta

Bună dimineața, frumosule! Ți-am adus o fotografie cu mine, nu prea recentă, s-o ai aici, pe noptieră. Știu că nu o poți vedea, dar poate știind că o ai aici, lângă tine, ești mai linăștit. Te-au găsit în comă cu hipotermie și cu degetele degerate pe șantier, erai învelit cu niște saci de rafie. Paul a zis că aşa, ghemuit, parcă erai un fetus în burta mamei. A trebuit să ti se taie laba piciorului drept. Mi-au zis să-ți vorbesc, că mă auzi. Îmi pare rău că nu am rămas în prima seară să mergem la film și sper că înțelegi că nu am rămas pentru că nu schimbăsem decât două vorbe. Uite, când te vei trezi, te voi duce la un film frumos și mai sper că vorbeai sincer când ai spus că sunt frumoasă. Atunci chiar m-am bucurat, deși nu am vrut să-ți arăt. Fumul este violet acum, iar pereții camerei se umplu de culori vii. Peretele alunecă lent în față. Cerul se infiltrează-n tavan ca cerneala și se deschide la culoare, apoi fumul alb formează nori. Din

podea crește iarba și camera alunecă într-o vale mirifică. Păsărelele cântă și bat din aripi în aer, peretele din față alunecă la vale. Apa curge din lateral și formează un iaz, pe marginea căruia cresc stufărișuri. Mă ridic din pat și pășesc desculț pe iarba umedă de rouă. Mă aşez pe o piatră și arunc pietricele-n apă. Aseară nu-mi venea să servesc pe nimeni, zice Roxana. M-am săturat de locul acela, unde vin numai alcoolici și scursuri. Singurul lucru bun de acolo a fost ziua în care ai venit. Trebuie să-l spălăm și să-i schimbăm bandajul, domnișoară. Da, sigur, plec imediat. Simt buzele ei pe buzele mele. Îi simt mâna, acum caldă, pe gât. Bag piciorul în apa rece, mă furnică. Te iubesc, Ian, zice Roxana și mă mai sărută o dată. Și eu te iubesc! Plutesc deasupra ierbii spre patul de spital. Mă doare piciorul drept. Poate nu trebuia să-l bag în apă. Nu arată bine deloc Ian, de azi-dimineață nu dă niciun semn, zice un bărbat, îl mai menținem încă puțin conectat. Sper că ți-a ținut de urât fotografia mea. Îți voi povesti ceva ce nu am spus la nimeni. Când eram mică, lui tata îi plăcea mult să se joace cu mine. În fiecare zi rămâneam singuri acasă. Odată s-a dezbrăcat în chiloți, băuse câteva beri, și m-a luat în brațe și a început să mă pupe pe gât, să-mi descheie

cămăsuța, apoi să mă atingă peste tot. „Hai să ne jucăm de-a doctorul“, mi-a spus, „uite, cocoșelul e bolnav și tu trebuie să-l mângâi, să se facă bine“. Lumina pâlpâie în cameră, iar fumul e ba alb, ba negru pe fond alb, murdar. Peretele din față iar alunecă lent, tot în față. Pereții se colorează-n albastru-verzui, ca cei de acasă. Mama stă în pat, cu capul sprijinit într-o mână, se uită la mine și zâmbește. Are o cămașă de noapte albă, cu floricele la mânci și la picioare – e desculță. Părul negru acoperă perna. E Tânără, nu are niciun rid. Mami! și-ncerc să mă ridic din pat și cad pe podeaua rece. Mă târăsc spre ea și ea nu schițează niciun gest – zâmbește într-un cadru. E întuneric, alunec într-un tunel al cărui capăt se vede foarte departe – o lumină minusculă care nu crește, deși cobor din ce în ce mai repede. Urc cu greu în personal. Parcurg câțiva metri și intru în compartiment. Mă aşez și aranjez cărjele sub banchetă. La scurt timp intră un cuplu de tineri și își pun bagajele sus. Cu un ochi mă uit la ei, cu celălalt pe fereastră. Nu te supăra că te întreb, dar ce-ai pățit la picior? zice tipa. Dar nu e treaba ta, răspunde el. Îl întrebam, că și tata a fost călcăt de-o mașină pe picior când eram mică și-a stat trei luni în ghips, a făcut recuperare. Mă uit la

ea cum mestecă gumă, cu nervi. Am avut un accident. Grav? Ce întrebare... zice el și râde. Așa și-așa. Scoate, Gabi, sticla de vin și servește-l și pe băiat, apropos, cum te cheamă? Ian. Vaaai, ce nume frumos. Vaaai, zice Gabi ironic. Pe mine mă cheamă Ramona. Și ghici cum se numește cartea pe care-o are în geantă, zice Gabi. Hai, Găbiț, nu fi nesi... *Suge-o, Ramona!* și râde în hohote. Nu te lua după el, e zăpăcit. Dă-mi geanta să-i arăt. Nu! Ba da, și Gabi trage de geanta Ramonei, iar ea se împotrivește. Nu e nevoie, nu este treaba mea. Noroc că este educat, nu ca tine, zice Ramona. Suge-o, Ramona! Iar Ramona îi trage un pumn în umăr. Auuu, tâmpito! Poftim! Nu, multumesc, eu nu beau. Cum așa, băiat Tânăr și nu bei? Am băut până să fac accidentul, dar acum nu mai beau. Ți-au băgat morcovu-n cur, zice Gabi. Nu de-asta, dar vreau să mă aşez la casa mea. Și ce legătură are una cu alta? zice Ramona. Ei nu-i place când beau. Oooooo, fac amândoi în cor și râd. Dar nu e cu tine aici. Bine, dar beau puțin. Ramona scoate un pahar de plastic și-mi toarnă. Hai, noroc! zice Gabi. Unde mergi? La Coșoveni. Ești de acolo? Da, dar stau în București. Te duci să te aprovizionezi? Nu neapărat, mă duc să-l văd pe tata. Ia, să-ți mai torn. Nu mai vreau. Hai,